

Byltén 1

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník III/1 **4. dubna 1997** **3 Kč**

Čtenáři, jásej, nové číslo Bylténu je zase na světě!

Ať už nasáváš důstojnou atmosféru Klementina, před Tebou leží hromada učených spisů a Ty propadáš hysterickým zachvatům, že je už skoro půl semestru za Tebou, že to všechno ani s Katamahúúúovou pomocí nezvládneš, a pomalu už vyplňuješ přihlášku do Klubu zoufalců, či ať jsi nachlchlý přátelským ovzduším nově otevřené umakartové zimní zahrady v naší milé Kotvě, popíjíš stále výtečný Gambrinus a těšíš se dobré náladě s vědomím, že máš na všechnu práci ještě půl semestru, věz, že Byltén je opět zde, aby Tě potěšil.

Přes zdánlivý klid v Peruti, způsobený snad nedostatkem exkursí a jiných letních akcí, naše »pětipéčko« nezasaahl zimní spánek a Ty se o tom můžeš přesvědčit hned na následujících stranách. Konečně se dozvíš, jak jsme zapůsobili na Rafaela Tomáška, čekají Tě ohlasy na vánoční besídku v Braníku, vzpomínka na šedesátá léta, zprávy o činnosti KAKu a Klubu zoufalců a celá řada dalších zajímavostí. V deBylténu nebudeš ochuzen ani o obvyklé lékařské rady našich specialistů a navrch odkryje svou mnohé vysvětlující minulost jedna z členek 5P.

Takže vidíš, že Perut' opravdu nespí, a tak se i Ty prober ze zimních depresí a pozdvihni svůj půllitr, neboť jaro je tady!

Pepa

Z obsahu

Pod křídly perutě

- 2 *Deník Rafaela Tomáška (pokr.)*
- 4 *Nejasná zpráva o konci PFFFF*
- 5 *O myších a pivech*
- 6 *Čornaja sotňa radí, pátrá, pije*

Z českých sudů a hájů

- 7 *Ta krásná šedesátá léta s Pivnýmrem*
- 8 *Flekovská akademie*
- 10 *Zoufalost 96*
- 11 *Sovička si přečetla*

Literární letka

- 13 *Nad prvotinou Jana Buryánka*

Z kurníků aneb **Co zaslechla sova**

- 14 *Mládí intelektuála B. Raníka*
- 15 *Rumové axiomy*
- 16 *»Pivaři« od sv. Jiří*

Příloha de Byltén

- I Svatba Dáši Veškrnové*
- II Poradna Dr. Alberta*
- III Vita Jituli*

Zpráva o deníku Rafaela Tomáška

Stěny klementinské chodby se začaly hroutit a bezvládné svaly na nohou neměly sílu sledovat uhýbající dlaždice. Tělo zmítané vlnami horka a mrazivého chladu se rozechvělo, po ztuhlých zádech se řinuly potůčky potu. Až po zaklapnutí dveří studovny ustalo kvílení sirény a mlha se rozplynula. Pojednou, bez rozmyslu, se ztuhlá kolena začala ohýbat. »Klap... klap... klap...«, rozeznělo se ztichlou chodbou pravidelně a stále silněji.

Vyjevené pohledy sedících... zběsilým během rozkymácené lavice... hlasité oddechování... bolestivé škubnutí v pravé noze... ohlušující rachot a tupý náraz hlavou.

»Stalo se ti něco?« Neexistuje nic potupnějšího než soucit ve chvílích nejhlubšího ponížení.

»Nic, co by mělo? ... podívej se, myslím, že jsem něco ztratil.« Rafael se rozhlédl a po několika krocích zastavil u střípků rozsetých po podlaze. Několika hbitými meresejovskými pohyby jsem se přiblížil ke stolku a deník vrátil na původní místo. Vyšplhat se na židli byla už maličkost. Tupě jsem zíral na rozbité sklíčko hodinek a do batůžku uložil těžce vybojovanou kořist.

Za cenu pohmoždění ruky, výronu kotníku, lehkého otřesu mozku, roztrženého obočí, několika modřin a doživotního zákazu vstupu do Národní knihovny se mi podařilo získat Rafaelův záznam událostí 2. výročí vzniku 5P. Nyní tedy máte, vážení kolegové, možnost posoudit, zda jsou získané informace adekvátní mému úsilí.

II. Z deníku R. T.

31. říjen 1996 - středa (zvýrazněno černým fixem - pozn. K.)

Do sychravého podzimního rána se mi ani nechtělo vstávat, nevěděl jsem, že je

to varování. Ani do školy se mi nechtělo jako jindy... Oběd za nic nestál, ve škole (letos určitě poprvé) **nuda**. Chystal jsem se na sraz »organizace« starších studentů. Říkají si První pražská pedagogická pivní perut'. Je to banda hospodských povalečů, nic jiného. Kolikrát jsem je viděl, jak se potácejí po chodbách na fakultě, jak na sebe pokřikují. Šli tam ale profesori a s nimi jsem si chtěl popovídat.

Sraz byl na Andělu před McDonaldem, asi nejpříhodnějším místě pro takovou akci. Odporný nasládlý zápach (jak je těžké být originální), přšelo a do toho **jejich** pořvávání - to nejsou lidé, to je ZVĚŘ. Nastoupili jsme do tramvaje, »náčelník« a někdo z 2. ročníku - Bajer, myslím, na sebe přes celý vagón volali něco o banánu. Chudáci lidé v tramvaji, ta ostuda, určitě si oddechli, když vystupovali. Cestou ke statku Cibulka nebylo vidět na krok, zamazal jsem si kalhoty, nové kalhoty.

Na Cibulce - v polorozbořeném statku - byla strašná zima. Tísnilí jsme se v neúctnlé místnosti s nízkým stropem, výčepním pultem v popředí, s několika židlemi a pohovkami. Sedl jsem si na schody a poslouchal jejich řeči. Když se roznesla zpráva o tom, že není pivo (jaký paradox - říkají si pivní perut') vrhl se všichni k baru a houfně objednávali tvrdý alkohol. Nechtěl jsem, nedokázal být blízko nich, schody byly nejbezpečnější místo, můj úkryt. Zanedlouho pivo přivezli a fronta se přesunula k výčepnímu pultu. Chtěl jsem si číst, ale začal řečnit »náčelník«. Opíral se rukou o trám, na hlavě členku, pletl se mu jazyk, žvatlal něco o vzniku té »organizace« o »akcích«. Jmenoval členy »předsednictva« a všichni tleskali a smáli se. Pak vyhlašovali vítěze nějaké soutěže, zase tleskali, zase se smáli.

Nerozumím tomu, jednou z nich budou učitelé, chtějí vychovávat děti a sami se jako děti chovají. To, na co se připravují není pouhé zaměstnání, je to poslání, pro

které mají předpoklady pouze někteří a **oni**? Škoda mluvit. Rozčílil jsem se.

Někdo ke mně přišel, podal mi kalíšek. Vůbec jsem nevnímal, co v něm je, a vypil ho. Letmo jsem postřehl, jak mluví nějaká slečna a prosí všechny, aby nefíkali doma, že pije pivo. Vroucnou prosbu nikdo z **nich** asi ani nedokázal pochopit. Hluk se stupňoval, kdosi vzal kytaru a začalo se »zpívat« - falešně, téměř nikdo neznal texty. Dostal jsem další kalíšek a donutili mě ho vypít. Vedle jedné pohovky ležel kolega z ročníku, chtěl jsem se zeptat, co s ním je, ale blížili se ke mně doc. Čornej a dr. Vlnas. Zaslechl jsem, že vyprávějí o společném výletu do hor a o tom, jak se jim líbila jízda na lanovce. Chtěl jsem se zapojit do rozhovoru, ale pak zaznělo to slovo. Řekl ho doc. Čornej, několikrát ho opakoval, přitom se smál a ostatní také. Dlouho mi trvalo, než jsem se vzpamatoval; nakonec i neslušná slova patří do slovní zásoby, ale příčina byla jasná. Za vše může to svinstvo, ten jed, který hltali po litrech.

Musel jsem vypít třetí kalíšek, okolo se mihla roztomilá drobounká dívka, kterou

obtěžoval někdo, tuším, z druhého ročníku. To už probíhalo »pasování«. Celé »předsednictvo« klečelo a »náčelník« jim postupně kladl na ramena meč. Pak kolem nich poskakoval nějaký šílenec s vikingskou helmou na hlavě. Zpívali Montgomeryho a uprostřed místnosti stála v pozoru s pravou rukou položenou na hrudi jakási slečna s křiklavě barevnými vlasy. Vše jak z absurdního dramatu. Řev sílil, podlamovala se mi kolena, musel jsem jít pryč. Vyšel jsem ze dveří a náhle ztratil rovnováhu. Ve druhé místnosti byla úplná tma, na zemi vrstva prachu. Podél zdi se mi podařilo se proplížit ven, kde hořel oheň. Potichu jsem prošel kolem postav u ohně a vykročil do tmy. A pak... Bože!!!

1. listopad 1996 - čtvrtek

Můj deníčku, je mi špatně, bolí mě hlava, celé tělo, mám rozedřené ruce a stydím se za svoji zbabělost. Nezoufám však, věřím, že jednou vše zvládnou, jak bych chtěl...

Šumived dohrál

Po pečlivém prostudování zprávy agenta BIS Jána Šumiveda o Letním pivním putovním táboře PPPPP se Předsednictvo jednohlasně usneslo, že kap. Šumived je osoba našemu sdružení značně nebezpečná, neboť svými posudky zaměňuje nevinná putování členů 5P za historickými krásami naší vlasti za diversní akce a tímto ohrožuje další činnost sdružení a poškozují ho v očích široké veřejnosti. Na základě všech těchto poznatků Předsednictvo rozhodlo o okamžité likvidaci agenta Šumiveda, jelikož jeho další existence na tomto světě je pro 5P nežádoucí. Úkolem byl pověřen nejzkušenější z pivních agentů, kterými 5P disponuje a který nese tajné označení P12.

Po krátké taktické poradě byl agent P12 vyslán do Francie, kde Šumived trávil svoji nezaslouženou dovolenou. První kontakt s nepřitelem navázal náš agent v Paříži, kde se dozvěděl, že Šumived odjíždí do Monte Carla, aby zde roztočil své lehce vydělané peníze. A právě zde došlo k rozhodujícímu střetu. Okolo desáté hodiny oba agenti vstoupili do Evropského sálu Casina de Monte Carlo a zasedli ke společnému hracímu stolu baccaratu. Oba disponovali vysokými částkami, neboť Šumived si nakradl a našeho agenta sponzoroval plzeňský pivovar. Když po třech hodinách napínavé hry od-

padli ostatní hráči, navrhl Šumived hru o bank. Pivní agent na jeho návrh po chvíli přemýšlení přistoupil, neboť si uvědomoval, že případná prohra by znamenala nejen konec 5P, ale i definitivní krach jednoho z nejlepších pivovarů světa. Každému byly rozdány dvě karty, Šumived požádal o další. Jeho součet byl 8, P12 měl 9 z ruky, tzv. naturál. Podal se mu totiž dlouho nacvičovaný hmat »dvě z trenek«, při kterém potřebné karty táhal z nohaviček svých trenýrek, kde je měl pečlivě připravené pro tento okamžik. Ján Šumived prohru psychicky neunesl a dal si svého prvního a zároveň posledního panáka. Jeho tělo, nezvyklé podobným jedům, se před očima všech přítomných rozplynulo. P12, vzrušen výhrou, zapomněl na všechny pivní ideály, které v sobě až do té doby nosil, a okouzlen krásnou dívkou odjel si užívat kamsi do Karibiku, kde zahynul strašlivou smrtí, způsobenou nedostatkem pivních vitamínů. Netočili zde jeho oblíbené krušovicke. Svůj úkol však úspěšně splnil, za což mu budiž udělena In memoriam pochvala prvního stupně, a celému světu dokázal, že neviditelná ruka 5P sahá mnohem dál, než se někteří domnívají, a že není radno si s námi zahrávat. Jsme schopni čelit nebezpečí a nepravu přicházejícímu odkudkoliv.

Na závěr jedna smutná zpráva pro příznivce Jamese Bonda. Tisková agentura Reuter oznámila, že při přestřelce v Casinu de Monte Carlo (tu vyvolal nervově labilní ředitel, protože ho P12 svojí výhrou přivedl na mizinu) byl mezi jinými zabit i nejslavnější agent všech dob James Bond 007, který zde po zdařilé misi vychutnával své oblíbené dvojité protřepané martini a sedmdesátou cigaretu Morland Specials se třemi zlatými proužky. Budiž mu země lehká.

Geofrey

Viděno z druhého konce stolu aneb Nejasná zpráva o konci PPPPP

Pokud by věci neznalý pivní pohan přispěchal první lunární středu do výčepu U Karla IV. a spočinul zraky u stolu okupovaném Předsednictvem PPPPP, jistě by se nenadál, že toto jsou ostatky po kdysi tak slavné organizaci. Oč méně se na jejich stole skví číší s milovaným nápojem, o to více je tento sakrální prostor zamořen různými ležstvy, dotazníky, připomínkami, návrhy, razítky, kádrovými posudky a dalšími předměty byrokratického charakteru. V éteru již nelétají klasické termíny jako »naex, tuplák, popojedem, ještě jedno či dáme panáka«, nýbrž výrazy typu »příspěvky, štempl, uzávěrky, vyloučení« atd. Předsednictvo se snaží úřednickými zásahy přilákat nové členy a potencionální pokračovatele

v činnosti PPPPP, čímž by si zajistilo nesmrtnost mytických heroů. První pokus o vynesení do nadpozemských výšin byl proveden na sklonku minulého roku. Jistě si vzpomenete na vstupenku z vánoční besídky, ze které na nás ověnčen pivozáří bohulibě shlíží Náčelník, titulovaný coby Santa Mikeska. Je to součást propagandy určitých kruhů PPPPP, které se snažily nashromáždit důkazy o »nepamětné účtě«

Santa Mikeska

Náčelníkovi a připravit mu tak pozici na kanonizaci. Ke svatořečení by málem došlo, nebýt zásahu promotora fidei Abstinuse III. Abstinus pochyboval o údajném Náčelníkově zázraku, kdy měl na pivní víru obrátit během jediného večera 12 staroměstských měšťanů. Svou pozornost upřel do archivu Starého Města a jeho úsilí přineslo ovoce. Našel původní zápis o této události, který

nesl toto znění: »Náčelník během jediného večera do sebe obrátil 12 měšťanů.« I přes nevalnou jakost tohoto moku nemohla kanonizační komise zmíněný výkon brát jako nějaký zázrak.

Dalším, koho se Předsednictvo snaží vynést na nebeský piedestal, je Roman Fers-tl. Letos budeme svědky již třetího ročníku jeho memoriálu, ač zmíněný podle jistých zpráv stále žije! Přestože mu mnozí pivní příznivci skládají posmrtnou úctu, je tento často spatřován v hostinci Kotva, jak páše excesy alkoholické povahy! Roman sice vyvíjí aktivitu, aby byla akce přejmenována na memoriál jeho jater, což by lépe odpovídalo reálné situaci, ovšem o tom Předsednictvo nechce ani slyšet.

Vedení PPPPP by se mělo vrátit z nadoblačných výšin zpět k pivním půllitrům.

Obrázek, kdy se po skončení úřední části schůze polovina lidí zvedne a odchází se zadostiučiněním, že pro šíření pivních ideálů vykonala dnes všechno, mi vnukává pocit, že za chvíli budou ty papíry fakt důležitější. I když mě taky mrzí, že perut' zatím nechává mladší ročníky vcelku chladné, rozhodně si nezíská přízeň úřednické, které hraničí se sektářstvím. Než se snažit násilně PPPPP udržovat, nechme ji radši důstojně zemřít. Přeci jen je výplodem svých ideových otců (a tak to i mladší chápou) a země zřejmě s jejich odchodem z fakulty. I když na druhou stranu u Náčelníka se toho nemusíme tak brzy bát.

Za pozůstalé PPN

P.S.: Kéž bych se mýlil.

O myších a pivech aneb Den závislosti

Hledání životních jistot mladé generace je tématem, na které se v poslední době pokusila odpovědět celá řada národních kinematografií. Úsilí pionýrů mládežnické nudy přineslo možná plné pokladní kasy, nenaznačilo ale ani v nejmenším, jak efektivně vybědnout z bahna světové hodnotové krise. Českou pádnou odpovědí všem trainspottingům je nový nekomerční snímek ze studentského univerzitního prostředí *O myších a pivech*.

Bezcílná parta budoucích učitelů, ve svých jednotlivých osudech tvrdě zakoušejících depresi doby, se schází v zapomenuté putyce kdesi na ospalé periferii Prahy, aby společně oslavila Ježíška. Před hospodskými vraty v šedi ulice zůstává zašlapána realita existence a organismus komunity ožívá s prvními litry pivní transfuze. Soukolí postupně odhalované kolektivní surreality nabírá na dynamičnosti, alkohol dramaticky boří egoistické teorie podírající iluzi vlastního vzdělání a v okamžiku, kdy se děj (i mnohý řečník) stává neudržitelným, obnažuje se teprve leitmotiv celého snímku: křesťanská tradice a pivní rituál.

V samém závěru proniká do děje exponent úpadkové coca-colové kultury, rozdává dárky, směje se a je komerčně milý. Zároveň s sebou přináší i definitivní destrukci děje, jenž se rozpadá na mozaikovitě momentky, aby zakrátko bez sebemenšího happyendu skončil úplně. Kam se však podělo české řešení světové hodnotové krise? položí si zajisté otázku i náročný divák. To se již skrývá kdesi za celuloidovým pásem, v utichajícím cinkotu půllitrů a vzdalujícím se zpěvu, o několik chvil předtím tak rázně proříznuvším mrznoucí ticho branického předměstí. Nabídnutá životní jistota - chladivě hřejivá a žlutě temperamentní - je více než nadčasová, čehož důkazem je účta a respekt těch generací, pro něž je prakticky jistotou jedinou.

Mirek Spáčil

O myších a pivech (1996, ČR). Scénář: Život, režie: Pospíšil, hrají: Anče, Kuba, Hajnej, Herr Trautenberk, Sojka Bonzačka a jiné figury. Distribuce: Helusfilm Praha.

ČORNAJA SOTŇA radí, pije, informuje

Další rok je ten tam (totiž v hrobě) a naše společnost opět přichází složit své účty před zraky pivní a hospodské veřejnosti. Co nového a

pěkného nás vlastně potkalo v roce 1996?

Je třeba říci, že jsme se rozrostli o několik nových členů, zvláště poslední čtvrtina uplynulého roku byla v tomto směru velmi plodná. Především máme tu čest přivítat v našich řadách nového člena katedry, PhDr. Bohdana Zilynského, který byl zásluhou významného našeho činovníka H. Ch. záhy odhalen jako černopivista a přizván k našemu »štamtyši«. Příjemně ženský element do našich struktur vnesla slečna Kamila Kučerová, kolegyně z 2. ročníku, již jsme objevili obdobným způsobem a skrze stejného prostředníka, jako dra Zilynského. Tétož podzimu jsem osobně přijal také Marka Ďurčanského, studenta historie a archivnictví na FF UK, a jmenoval jej naším emisarem pro oblast Polabí (jest totiž ctihodným měšťanem poděbradským). Na samém sklonku tohoto člensky požehnaného roku se ještě přihlásili kolegové Mirek Flieger, kterému jsem členství slíbil již snad před dvěma lety, ale v důsledku své stařecké senility na to pak zapomněl, a jako největší překvapení loňské sezóny sám Pokladník Pěti Pé Yan »Šumák« Šuma. Do roku 1997 vstupujeme tedy v počtu 11 řádných členů.

Stejně jako předminulý rok i na loňské vánoční besídce došlo k udělení naší výroční ceny Černý Piťha za zásluhy. V roce 1995 ji dostal, jak si možná vzpomínáte, Josef Baxa (krycím jménem »poslanec Peppone«). Držitelem »Piťhy« za rok '96 se stal náš zřejmě nejagilnější člen, Honza Chodějovský, který si ostatně z téhož večera odnesl snad veškerá možná i nemožná ocenění. Na jméno dalšího šťastného majitele sošky groteskního pivisty z keramické dílny geniální Aničky Huliciusové si budeme muset počkat opět celý rok.

Jinak jsme vypili moře černého piva (funkce »pivního sčítače« arci stále neobsazena, takže bohužel nemohu posloužit konkrétními údaji) a znalci se shodují v tom, že ho do konce dalšího roku vypijeme také tolik, ne-li více. Během jara snad proběhne sladění našich stanov se stanovami PPPPP v důsledku proměny naší mateřské organizace v občanské sdružení (či jak se takové juntě říká). O tom i o dalších důležitých událostech samozřejmě budou naši příznivci včas informováni v Byltěnu.

Na závěr bych rád ještě vyjádřil svou radost nad zjištěním, že naše myšlenky našly odezvu i u mladších našich kolegů, lze se tedy domnívat, že nevyměříme po půllitru. Pozvedněmež tedy holby, žejdlíky a pinty piva barvy krtčího kožíšku a pohlédměž směle do budoucnosti, která je tak zářivá, že si musíme nasadit sluneční brýle, abychom neoslepli. SKOL !!!

Kryštof Pivomysl Kudláč

Ta krásná léta šedesátá s Pivonýrem

Každá doba je krásná, zejména taková, když jste mladí. Vždy, za všech okolností, se dají prožít šťastné okamžiky: ostatně nikdy nebudeme mít jinou dobu k dispozici, tatínek s maminkou nás tak přivedli na svět. Snad proto víc vzpomínám na šedesátá léta, když píšu do periodika, připravovaném zhruba stejně starými studenty, jako já tenkrát.

Zdá se, že česká historie, politická věda i literatura, ještě dlouho budou uvažovat o skutečné povaze let šedesátých. Z hlediska politického jsou šedesátá léta odspodu rámována demontáží stalinismu po dvacátém sjezdu (1956), shora dvojí změnou: nejprve demokratizací, náznakem jistého pluralismu, tzv. socialismem s lidskou tváří - a především tzv. normalizací, jakýmsi neostalinismem s lidskou tváří. A tak jsou šedesátá léta politicky obdobím mezi destalinizací a neostalinizací. Snad právě proto jsou tak citlivě vnímána zejména generací let padesátých, která s naivním optimismem snadného zítřka »kdy se bude tančit všude« pochopila svůj omyl snadnosti.

Šedesátá léta nejsou jen fenoménem politickým (Československo bylo prohlášeno ústavně za socialistické), ale reagují hlavně na změněný svět, který se stává informačním. Přicházejí nové disciplíny jako teorie informace, kybernetika, objevují se první počítače (skládaly se z mnoha skříní a chodilo se k nim v galoších). Právě bez pojmu informace se nedá období porozumět. Člověk pochopil, že žije v informaci: co ví, co může vědět, co nesmí vědět. Aktivně žít znamená žít s přiměřenými informacemi, napsal Norbert Wiener v roce 1954 a u nás to bylo známo z překladu jeho knihy *Kybernetika a společnost* v roce 1963. Vliv kybernetiky jako »vědy o řízení a sdělování v živých organismech

a ve strojích« (tedy založené na pojmu informace) na naši společnost byl zdržen. Ještě v roce 1955 vychází Stručný filozofický slovník (Rožental, Judin, překlad z ruštiny), kde je kybernetika označena jako »reakční pavěda«, »forma soudobého mechanicismu«, která »jasně vyjadřuje jeden z hlavních rysů buržoazního světového názoru, jeho nelidskost a snahu přeměnit pracující v součástku stroje (...)«. Po dvacátém sjezdu KSSS (1956) dochází k proměně vztahu ke kybernetice, je včleněna do ideového schématu výstavby komunismu, i když byla pěstována i v dobách nepříznivých (jak mj. dokládají úspěchy v kosmonautice).

Jak ale nově získanou informaci použít? Padesátá léta u nás nenabízela možnost být JÁ: byli pouze MY, skvěle optimističtí, měli košile modré, srdce rudá. JÁ bylo schováno v kolektivním MY. Když se v Koutově Dobré písní (1952) konečně znovu sešli při pohledu na Prahu jako MY, »všichni jsou docela strženi tou představou, která je skutečností«. To, co možná bude, nabízí literatura již jako fakt, vždyť se také v poezii jde »po stopách zítřka«. Jenže informace o reálném životě je jiná, je tu rozpor mezi ideálem a realitou, vedoucí k jakémusi novému romantismu, založeném na JÁ. Lidské JÁ chce komunikovat s jiným JÁ přímo, nepotřebuje k tomu optimistický kolektiv MY, ba dokonce, byť nesměle, ani stranu. Šedesátá léta jsou ve společnosti (s důsledky pro vědu, kulturu aj.) návratem subjektu, objevením JÁ, vyděleného z anonymního MY. Lidé spolu chtějí mluvit, normálně se setkávat. Ve vědě se organizují mezinoborové konference, založené právě na novém, spíše přesněji vymezeném pojmu informace.

Atmosféra uvolnění, v níž člověk nechce jen budovat, ale také se bavit, nezůstala bez vlivu na studenty. Máme za sebou první velkou krizi, kubánskou z roku 1962, kdy jsme jako čerstvě odvedení si

naléhavě uvědomovali možné důsledky války. U Máchovy sochy na Petříně je v květnu spontánní shromáždění, kde se nejprve recitují recesistické veršičky, aby vše končilo mnoha nepříjemnými odsudky systému, třeba následujícím: »Sedmnáct let po válce, máme hovno v almarce.« Mnohé další jsou již velmi politické, VB obzahuje Petřín... a pak se na fakultách konají shromáždění ČSM, také se vylučuje ze studia. A v té samé době se menzy (Albertov, Pátý květen, Jednota aj.) mění často večer v taneční kluby, kde se po charlestonu vyznává twist, twist, twist! V koleji Na Děkance v Podolí je v neděli přímo Five o'clock!

Snad v této atmosféře, kdy se smí i nesmí, kdy nechci být členem různých organizací, vznikl v jednom absolventském ročníku studentů matematicko-fyzikální fakulty nápad se založením Pivonýra. Scházel se pravidelně každé úterý v hostinci U Dvou slunců v Nerudově ulici, v zadní místnosti. Měl své stanovy - on je vlastně stále má, protože nikdo Pivonýra nezrušil! -, své řádné členy s povolením přivést jednoho hosta. Povinností pivonýra bylo zúčastnit se každého zasedání a tam vypít v klubové místnosti, tedy U Dvou slunců, pět piv, jinak byl penalizován jednou korunou za nesplněný počet. Z toho vznikl bank, kapitál, který sloužil k jednorocní návštěvě nějakého noblí podniku. Když bylo náhodou U dvou slunců

zavřeno, platili jsme všichni. Ten počet piv byl vymyšlen tak, aby se hlavně penalizovalo. Spíše se mluvilo, než pivovalo... Korunová pokuta je dnes jistě směšná, ale pivo desítka stálo korunu a dvacet haléřů československých. Nástupní plat absolventa vysoké školy byl zákonem stanoven na 1150 Kč, tak si to spočítejte sami.

Pivonýři pak přesídlili do hospody U pomníku na Palackého náměstí a v úterý večer 20. srpna 1968 při cestě domů se už stávali součástí čehosi zvláštního, brutálně končícího mládí, snad i naděje. Jak známo, pionýr a zejména pivonýr se nevzdává, bojuje, a proto Pivonýr vydržel díky přátelství všechen čas, i když se již neschází pravidelně v úterý, ale nepravidelně k různým výročím zakladatelského ročníku mat-fyzu.

Pivonýři, pivonýři, zmalované děti - tak začínala naše hymna ze šedesátých let, která velmi prozíravě, přímo prognosticky, uvažovala o různých budoucích nečasech. Pivonýr se nevzdává, pivonýr proto žije!

Účast na branickém zasedání P P P P P vnímán proto jako přizvání staršího stranického kolegy z organizace, spojené s vaší mnoha společnými zájmy. Mám pocit, že přes jistý časový rozdíl je koalice možná, snad i žádoucí.

Pavel Vašák

Flekovská akademie

V letech 1898-1935, tedy po celých sedmatřicet let, se v jedné z místností staroslovanského hostince a pivovaru U Fleků na Novém městě pražském pravidelně scházela skupina výtvarníků (malíř V. Oliva, sochař F. Rous ...), literátů (např. básník B. Kaminský), herců, ale i podnikatelů a úředníků známá jako tzv. **Flekovská akademie**, která v mnohém navazovala na svoji starší, a přece jen poněkud slavnější sestru Mahábháratu. Od samého počátku stál v jejím čele malíř a karikaturista Láďa Novák (1865-1944), mimochodem též autor nástěnných maleb v interiéru hospody, který se od r. 1908 honosil dokonce titulem *Rex Flecorum*. Flekovští pařili pod ochranou rukou svého dobrotivého patrona, sv. Fleka, kterého mnohokrát výtvarně zpodobili ve svých kronikách (doložena

je i zmínka o soše Svantofleka, která prý vévodila jejich zasedací místnosti). Členové této stolní společnosti kromě vyprazdňování půllitrů také za ta léta vyprodukovali celkem pět tzv. *Knih flekovských*, nabitých vtipnými karikaturami, epigramy a podobnými alotrii (viz ukázka) - tyto a další materiály jsou dnes uloženy v Literárním archivu PNP. Jak lze jejich studiem snadno zjistit, Flekovská akademie a naše PPPPP mají mnoho společných rysů (pití piva zřejmě vyvolává podobné nápady); můžeme jen doufat, že spolu vydržíme tak dlouho, jako kdysi tihle dědci, které od půllitru s pivem odtrhl teprve strejda Smrt'.

-krk-

Zájemce o bližší podrobnosti ze života Flekovské akademie odkazujeme na studii, kterou autor tohoto příspěvku připravuje do jednoho z budoucích čísel sborníku *Marginalia Historica*.

Advent ve stylu KAKu

V čase nadcházejících Vánoc se konala v branické restauraci U Starého pivovaru vzpomínka na právě uplynulou bohatou pivní sezónu. Nemohl zde samozřejmě chybět ani **Klub aktivních kuřáků**, jenž tuto příjemnou událost spojil s vyhlášením výsledků své vědomostní soutěže (viz Byltén II/2). Vítězem se s velkou převahou stal známý a populární kytarový virtuos Jan Buryánek. Jeho neúčast na této slavnosti způsobila, že hodnotná cena, udělená mu soutěžní porotou, vzala rychle zaspé (už ani nevím, kdo první tu krabičku otevřel).

Celý večer proběhl zcela podle představ KAKu, tzn. pod heslem »nenormální je nekouřit«. Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, no-

stalgicky vzpomínám na onu idylickou dobu závěru roku 1996.

Po Novém roce musel však každý citlivý kuřák upadnout v čiré zoufalství. Cigarety opět podražily! K dovršení všeho rozpoutala Česká televize perversní protikuřáckou kampaň, vysílanou téměř každý večer před hlavní zpravodajskou relací. Pohotoví režisér Tomáš Vorel se pokusil tomuto tlaku čelit obnovenou premiérou svého filmu Kouř, nicméně začínám mít o kuřáky tak trochu strach. Mou víru v lepší budoucnost však navzdory všemu vždy upevní vzpomínka na slova klasikova:

*Tabák a žena domov činí
I z ohavného brlohu
Mohou-li bez nich žítí jiní
Já bez nich žítí nemohu*

P.S.: Z nepochopitelných důvodů stále se od KAKu distancující Milan Kudrys je na tom již tak zle, že poslední dvacetikorunu, kterou obdržel z domácího rozpočtu na koupi nezákladnějších potravin, utratil za »mrzkou tabákovou drogu«. Proto se vedení KAKu rozhodlo v nejbližší době vyjednat

u Komerční banky zřízení charitativního konta MILAN. Svou pomoc již přislíbil populární charitativní herec Radovan Lukavský. Prosíme, pomozte i Vy!

-eb-

Zoufalost 96

Už jsme si zvykli, že v rámci peruté vznikají platformy, které se specializují na doprovodné činnosti obvykle vykonávané při konzumaci piva. Jejich cílem není podržít pivní život organizačním pravidlům nebo ho jinak mršit, záměrem je naopak jeho celková kultivace a povznesení na evropskou úroveň.

Před půl rokem nastoupil na perutí scénu klub, jenž se usilovně zaměřuje především na zoufání vzájemně sobě sdělovanému nad pivními uchý. I jeho cílem je povznést zoufání na univerzitní úroveň a vtisknou mu ducha ideálů A. B. Svojsíka. (Zkuste zajít ke Kotvě v době, kdy v ní zoufají popeláři /9.00-11.00/ - hnus!) Naši metou budiž zoufalství civilizované a důstojné, takové, jaké před dávnými staletími předvedl největší český zoufalec kníže Jaromír nebo letos v zimě o zkouškovém období naši druháci.

-maj-

Lid versus...

Zpráva o stavu zoufalců druhého ročníku

My, pražští i mimopražští, zoufanci jsme se v hojném počtu (to jest více než dva) dostavili k přezkoušení našich neznalostí z jazyka latinského. Všichni až na pár výjimek jsme splňovali požadavky správného zoufalice, což se projevilo již v prvních minutách poté, co jsme spatřili test v řeči nám neznámé a počali ho luštit. Problém byl v tom, že každý měl jinou tajenku. Po čtyřhodinovém saunování jsme vydali výsledky svého potu, včetně zbrusu nové VI. deklinace, která zní:

*autobus
trolejbus
ikarus
minibus
trambus
bambus*

a je zářivým příkladem naší zoufalé situace. Ta se ještě vyhrtila po dvouhodinovém čekání na ústní přezkoušení, kdy i zkušební latinici (i ti kupodivu na naší katedře existují) překládali výrok »deus ex machina« slovy »Pán Bůh na motorce«. Našemu zoufání byl učiněn konec až k šesté hodině odpolední, kdy jsme odcházeli s úsměvem na rtech, s jazyky na vestách a nervama v kýblu.

Nutno také poděkovat examinatorce, kteráž ve stylu řeckých hrdinů, jsouc oslabena nemocí s námi vydržela v našem zoufání až do úplného konce.

O'Bidiah & Uchelele

Sovička si přečetla

Spotřeba piva, vína a moštu u nás

Státní úřad statistický předkládá veřejnosti předběžné výsledky měsíčního šetření o počtu pivovarů, o výstavu piva a o množství vína a moštu z hroznů, zdaněného pro konsum...

I. Počet pivovarů a spotřeba piva

V listopadu pracovalo a pivo vystavovalo 443 pivovarů... Celkem bylo vystaveno 792 889 hl piva; pro tuzemskou spotřebu 771 286 hl... Pro vývoz za hranice 21 603 hl piva. V Čechách se vystavilo v tomto měsíci ve 361 pivovaru, na Moravě a ve Slezsku v 72 pivovarech 139 183 hl, na Slovensku v 16 pivovarech 29 653 hl a na Podkarpatské Rusi v 1 pivovaru 2 007 hl piva... Z úhrnného výstavu od ledna do konce listopadu připadá na Čechy 8 311 035 hl; na Moravu a Slezsko 2 076 857 hl, na Slovensko 384 tisíc 547 hl a na Podkarpatskou Rus 31 791 hl piva.

II. Zdaněné množství vína a moštu z hroznů

V celém státě bylo zdaněno pro konsum v měsíci listopadu 50 208 hl vína a moštu z hroznů... Od ledna do konce listopadu bylo v celém státě zdaněno 414 541 hl vína a moštu; z toho připadá na Čechy 160 416 hl; na Moravu a Slezsko 95 835 hl; na Slovensko 141 155 hl a na Podkarpatskou Rus 13 175 hl.

(Lidové listy 9, 1930, č. 24, s. 7, 29. 1.)

Pivaři se můžou těšit...

Počátkem listopadu byla poprvé veřejnosti představena nová značka piva z produkce akciové společnosti Pivovar Rade-gast Sedlec. Její jméno a vzhled pivních etiket na klasické püllitrové láhve jí propůjčil známý kreslíř a humorista Petr Urban.

Na pivu nesoucím jméno po nejznámějším kresleném pivním hrdinovi - Rudovi Pivrcovi, vás jako první zaujme vtipná kreslená etiketa, která se bude pravidelně obměňovat, po otevření pak jeho výtečná chuť, která naopak zůstává stejná po celou dobu konzumace. V současné době je na trhu pivo s etiketou »světlý ležák«, připravuje se »světlý stoják« a další... Mini-mální obsah alkoholu je na jedenáctku dosti vysoký - 4,55 procent obj...

(MF Dnes 7, 1996, č. 288, s. 6, 6. 12.,
příl. Z Prahy a středních Čech; podepsáno
PR)

Bass chystá další milionové investice

Britská pivovarská skupina Bass, která vlastní také Pražské pivovary, hodlá v příštím roce investovat do rozšíření své činnosti 670 milionů liber... »Předpokládané investice... se týkají také České republiky,« potvrdila mluvčí Pražských pivovarů Diana Dobálová. Zásadní rekonstrukce střežního podniku Pražských pivovarů, smíchovského Staropramenu, si během tří let vyžádá kolem 1,2 miliardy korun. Pro srovnání - největší domácí pivovarská společnost Plzeňský Prazdroj dokončuje investiční akci, která jí přijde celkem na 3,6 miliardy korun.

Bass ovšem v tuzemsku vydává prostředky rovněž na posílení svého kapitálového vlivu. V Pražských pivovarech nyní společnosti patří již 51 procent akcií, ovládá také pivovary Ostravar a Vratislavice. Pokud by se Bassu podařilo získat také nošovický Radegast, v němž zatím drží pětinu akcií, dosáhla by britská skupina asi čtvrtinového podílu na tuzemském pivním trhu a předstihla tak dosud vedoucí Prazdroj.

(MF Dnes 7, 1996, č. 288, s. 15, 6. 12.)

Prazdroj zaznamenal nárůst

Plzeňský Prazdroj zaznamenal v loňském roce rekordní prodej téměř 4 047 milionů hektolitřů piva. Loňský prodej se ve srovnání s rokem 1995 zvýšil o více než 28 procent. Podíl na českém trhu se podařilo zvýšit z necelých 18 na 22 procent. Do 58 zemí světa loni společnost vyvezla více než 442 tisíc hektolitřů... Nejvýznamnějším importéry jsou Slovensko, Německo, USA, Velká Británie a Rusko, kam se podařilo v loňském roce zvýšit prodej o 109 procent. Se zvýšenými prodeji souvisejí i zvýšené tržby za pivo, které s meziročním nárůstem 27,5 procenta přesáhly 3,7 miliardy korun.

(LN 10, 1997, č. 11, s. 12, 14. 1.; podepsáno yds)

Pijte pivo, je zdravé, radí lékaři

Podle profesora Davida Williamse z univerzity ve velšském Cardiffu lze pivo považovat za nápoj, jehož přednosti převažují nad zápory, a ti, kdo ho pijí v rozumné míře, mohou počítat s delším a šťastnějším životem.

»Pivo bývá zcela neoprávněně považováno za jednu z příčin přebujelé střední části těla, k čemuž bývají náchylní někteří z jeho náruživých konzumentů,« přiznal profesor Williams v rozhovoru pro britský list The Times. Podle Williamse je však viníkem alkohol v pivu obsažený stejný jako kterýkoli jiný alkohol: »Otupí žaludek, takže pivař není schopen rozeznat, kdy je žaludek plný.« A další věc: není to přímo chmelový mok, co působí, že pivaři mívají chuť mezi jednotlivými doušky něco pojit, ale spíš oxid uhličitý v pivu obsažený. Jeho plusem však je, že zatímco oxid uhličitý nutí k požívání dalších uhlohydrátů, rovněž pomáhá ihned je trávit, protože podporuje tvorbu kyseliny v žaludku.

Pivo neobsahuje tuk ani cukr - pouze únosná množství uhlohydrátů, proteinů a vitamínů. »Protože ho z 93 procent tvoří voda, zůstává výborným zdrojem dvou litrů tekutin, které lékaři doporučují jako denní dávku nutnou pro dobré zdraví,« upozornil dále Williams, který staví pivo nad perlivé limonády: nekazí zuby a obsahuje méně přísad, konzervačních látek a jiných škodlivin, protože kvasnice používané k jeho výrobě je odstraní.

Profesor Williams klady moku, jehož původ sahá do doby 3500 let před naším letopočtem, shrnul následovně: »Pivo je dobré, výživné a uklidňující. Je součástí vyvážené stravy a zdraví prospěšné. Občasné nevolnosti v důsledku několika kapek navíc nemohou vést k tomu, abychom pivo považovali za zdraví škodlivé.«

(Právo 7, 1997, č. 51, s. 9, 1. 3.; podepsáno vpl)

Nad prvotinou Jana Buryánka

Při dnešních podmínkách panujících na poli literatury se nelze divit, že cesty pronikání mladých autorů do jejího světa nejsou zrovna jednoduché. Navíc dnešní relativně poklidné politické a kulturní klima známým paradoxním způsobem brání vzniku literárních skupin či širších hnutí, jež by vstup v mnohém usnadnily. Můžeme proto jenom uvítat každý pokus prorazit touto barierou, byť v podobě knihy vydané vlastním nákladem, jak učinil Jan Buryánek se svou prvotinou *Divadlo Nebe*.

Sbírka, jež nejspíš nepronikne na pulty knihkupců, se vyznačuje, snad právě kvůli výše zmíněnému, především útlostí a strohostí, jak v mnohém napovídají již samotné většinou jednoslovné a jednoznačné substantivní názvy typu: Mlčení, Touha, Poezie, Existence, Jazyk, Infekce a pod. Tyto názvy také vytvářejí základní tematickou rovinu sbírky (soubor není zcela sjednocen tématem názvu *Divadlo Nebe*; viz dále), kterou rámcově spojuje podtitul *Co jsem ti vyprávěl*. Ve skutečnosti zde však nalezneme tři hlavní body autorovy výpovědi: halasovský strach z marného pokusu o vyslovení nevyslovitelného, umocněný záplavou současného masmediálního chrlení slov («Čtu: Být / znamená dnes býti vnímán»); pokus poodhalit roušku metafyzického Nebe, na něž autor se svou evropskou racionalitou

přeci jen naráží; snahu nalézt své místo ve světě, osvětlit si, kdo jsem, která je však bezvýsledná: »Můj život je rvačka bohéma s bukolikem / můj život je vrhání sebe sama / do různých směrů / v bláhový naději že jedna cesta / nebude slepá.«

V souladu s moderními názory je verš bez interpunkce, rýmů, asonancí, s minimem zvukové výstavby, takže je traktován ponejvíce jen významovými celky. Takřka důsledná je snaha používat svůj »rodný« jazyk, tedy obecnou češtinu (rychlejš, patetickéjš, musím atd.) A vcelku ani neudiví skepse k popisnému metaforickému vyjádření.

Poněkud na škodu je utápění se autora v sobě samém; většina čísel je psána v první osobě, a pokud se objeví oslovení v osobě druhé, lze si snadno domyslet, že básník hovoří spíše k sobě, než k publiku. Snad jako by se bál vyslovit obecnější soud, a tím vystoupit z bezpečné oblasti JÁ na vratkou půdu kolektivního předmětu TO. V některých verších by stálo za to zamyslet se a neříkat zcela vše, tedy využít vlastní oblasti poezie - nevyřčeného (zámlky, porušené výpovědi, implicitního vyjádření a pod.).

Zbývá zodpovědět smysl titulu. Jeho tematika, ač to není jednotícím principem celé sbírky, zní asi takto. Tento svět je obrovské jeviště, zdánlivě spokojené a plně saturované ve svých potřebách. Jeviště, kde je každý odpovědný pouze sám sobě a neví, zda nebude jednou vydávat počet někomu jinému. Jenomže to je Tajemství, jehož není v našich silách se ani dotknout.

Jan Šuma

Jan Buryánek: Divadlo Nebe. (Co jsem ti vyprávěl). Vydal vlastním nákladem autor, Praha 1997. Náklad: 99. Cena neuvedena. 32 s.

Otazníky mládeže intelektuála B. Raníka

1. Úvodní inspirace

Originální, nicméně zapomenutý, básník a historik B. Raník pocházel z mělnicko-mladoboleslavského pomezí. Sušno, víska, kde se B. Raník 1. 4. 1901 narodil, se nachází v okrese Mělník, ale dopravně přístupnějším centrem je pro obec až do dnešní doby Mladá Boleslav. Tam také, po absolvování měšťanky v Katusicích, začal Raník studovat na gymnáziu, kde se v jednom ročníku setkal s o rok starším Zdeňkem Kalistou. Třídním profesorem jim oběma byl Stanislav Smělý, který Raníkovi dopomohl k drobnému přivydělání v archivu okresního soudu. Praxe archiváře přispěla k přizvání Raníka do redakce studentského časopisu Domov, který začal vycházet rok před Raníkovou úspěšnou maturitou, tedy v roce 1918. Raníkovy básnické příspěvky však nebyly v časopise uveřejňovány, snad skrze úzký tematický okruh básní, v němž si Raník, jak ostatně můžete posoudit sami, líboval s náramnou naturalitou. Své pokusy byl nucen vydávat vlastním nákladem. Bibliofilie z roku (snad dubna) 1919 je první takovou prací, která si pod názvem »Hukot vně korbele« získala srdce boleslavských studentů. Pro názornost uvádíme ukázkou

z této Raníkovy knižní prvotiny:

Klouzačka alkoholika S.

*Jazyky ledové - ledové jazyky,
do každé putyky.
Do každé putyky!
A byla by sranda...
chlastal by i Standa.*

*Standa je ožrala - je Standa ožrala.
Ženská ho dožrala,
žena ho dožrala...
a proto tak chlastá!*

Standa je ochlasta - je Standa ochlasta!

Téma hospod a výčepů, charaktery hospodských návštěvníků i jejich výčepních a chvála českého piva jsou obsahem Raníkových básní ne zcela náhodou. Raníkovo dětství je totiž s tímto fenoménem nerozlučně spjato. Rodiče mu zemřeli již na konci léta roku 1902 při požáru obecní stodoly. Raník byl následně svěřen do péče zatím bezdětného velkostatkáře Gottstrafoho, který též obhospodařoval jedinou hospodu ve vsi. Budiž opatrovníkovi ku cti, že ač Němec upřednostňoval pro zásobu své hospody výlučně české pivo z produkce krajového pivovaru Podkovář. Gottstrafe více než o velkostatku, o němž se starala jeho manželka s tchyní, příznačně pečoval o svou hospodu, jež se také na dlouhá léta stala Raníkovým osudem.

Pokračování příště

B. E. Nátký

Že knihy mohou být i životu nebezpečné nás přesvědčuje následující varování učebnice R. Dvořáka Dějepis všeobecný v obrazech pro nižší třídy škol středních, díl III., Nový věk, s padesáti obrázky v textu provedenými, jež vyšla roku 1894.

Upozornění.

Knihami se mohou přenést a rozšířit nebezpečné nemoci jako spála, spalničky, záškrt, neštovice, tyfus (horká nemoc, hlavnička), zvláště pak tuberkulóza (souchotiny).

Abyste uchránili zdraví svého a bližního, proto:

1. Chovejte knihy v největší čistotě !
2. Před čtením si vždy umyjte ruce !
3. Nepřevracujte listů nasliněnými prsty.
4. Nekýchejte a nekašlete nad knihou !
5. Jinému knihy nepůjčujte !
6. Každou vypůjčenou knihu opatřte obalem z čistého papíru, který po vrácení knihy se sejme!

Za zaslání děkujeme dru Parkanovi. Zbývá jen dodat, že uvedené zásady potvrzuje i moderní lékařská věda, jak nám dosvědčili i známí doktoři z okruhu MuDr. Alberta. Byltěnu nevyjímaje!

Čtyři zásady konzumentek rumu aneb Proč je rum lepší než chlap

1. Rum před vámi vždycky stojí
2. Rum vás stojí peníze nikoli nervy
3. Rum řekne ne až po desátém čísle
4. Rum je tvrdej (alkohol)

Rumové axiomy aneb Proč má rum své místo v PPPPP

1. Rum má skoro stejnou barvu jako pivo

2. Lihovar často najdeme poblíž pivovaru¹⁾
3. Rum se osvědčil v krizi²⁾
4. Rum se dá kombinovat téměř se vším²⁾
5. Rum sbližuje³⁾

¹⁾ Např. Smíchov, Plzeň, Třeboň-Jindřichův Hradec

²⁾ Dosvědčí zejména účastníci exkurze v Polsku.

³⁾ Podrobnější výklad podá, na základě vlastních zkušeností, kolegyně Hana Kňavová 3. ročník Č-D.

-jn-

Tomáš Hindl (1784-1869)

Chvála piva

Tam je jen veselo, tam je jen živo,
kde se nám nalévá lahodné pivo;
bez piva na světě nechtěl bych být,
pivo, to přestanu v hrobě as pít.
Vino kdo miluje, víno chce pít,
nechat' si ho pije, neb pivo sytí.
A kdyby vinný keř chválit on chtěl,
nechte ho; my chvalme ječmen
a chmel.

Ženštinám zanechme arabskou kávu;
my pijme z černého ječmene šťávu.
Muž ať má na mysli pivní jen sklep;
ženština při kávě pomluvu, klep.
Pivo, když dobré je a pivo pravé,
pivo vyležalé, to je nám zdravé;
takové přivodí kouzelný sen.
Přec pánům sládkům radil bych jen,

by už nevařili tak jako jindá
na svrchní kvasnice, to je nám brynda.
Na spodní kvasnice pivíčkem jen
nabývám veselost, jsem ochmelen.
Ječmen, pokud roste, chmel,
pokud kvete,
mějme se k pivečku v zimě i v létě.
Pijme a pijme ho, opět a zas;
přes rok zas vyroste z ječmene klas.
Jen tu je veselo, jen tu je živo,
kde hudba zaznívá, pije se pivo.
Pivo mi přestanem tenkrát jen pít,
až budem v studeném hrobečku hnít.

Od Ještěda k Troskám XI, XII.

*T. Hindl byl otcem Máchova přítele
Eduarda Hindla, kamaráda ze studií, jenž
s ním na přelomu srpna a září 1833 pod-
nikl cestu krkonošskými lesy, známou
jako Pout' krkonošská.*

Opatřil Marek Ďurčanský.

»Pivaři« ze svatojiřské stěny

Postavičky z naivní kresby na stěně svatojiřského kláštera představují »české bojovníky z 11. století«. S tímto vysvětlením se můžeme bezvýhradně ztotožnit, avšak polemika kolem zaměnění postav není předmětem našeho zkoumání. Tím jsou štíty obou bojovníků, které již nesplňují jen funkci obrannou, ale i informační, či snad lépe rozlišující. Obě postavy jsou totiž jasně rozlišeny obsahy kreseb na svých štítech. Oba tedy patřili k jinému rodu, rodině či k jiné zájmové skupině lidí. Není zde příliš podstatné hovořit o vzniku erbů, ale zásadní je (alespoň pro nás) povšimnout si blíže kreseb na obou štítech. U stojící postavy, která třímá štít normanského typu, můžeme s trochou fantazie tušit chmelovou ratolest, čili list a šištici chmele. Tvrzení je to snad až příliš odvážné, avšak jedno z mála rozumných spojení listu a šišky. U jezdce je situace o poznání jednodušší. Zde si dal autor až pečlivě záležet (je nasnadě, že tento předmět zrovinka držel v ruce), a proto zcela zřetelně rozeznáváme hutný korbél, dle pozdější středověké tradice užívaný ke kon-

zumaci piva.

S kým se tedy setkáváme na stěně svatojiřského kláštera? Víme, že se jedná o bojovníky, tušíme v této době počátky šlechty, můžeme předpokládat, že móda, či spíše nutnost vzájemně se rozlišovat dorazila již i do našich končin. Ale co se zmíněnými pivními náměty na štítech obou postav? Zabývaly se snad urozené rodiny komerční výrobou piva? Nebo jen pocházely z oblastí, kde se chmel pěstoval? Je možné, že by si družinici v opojné chvílce pomalovali své štíty úsměvnými náměty? Nejschůdnější je snad první varianta. Oba s velkou pravděpodobností pocházeli z rodin, jež se zabývaly vařením piva, pěstěním chmele či jinými bohulibými činnostmi tohoto odvětví. Nejspíše ale všim najednou. Můžeme jen doufat, že nám tuto hypotézu jednou potvrdí archeologie.

Jedno je však jisté - ať bylo příčinou kreseb na štítech cokoli, oba »pivaři« se těšili určité vážnosti, o čemž konečně svědčí i tento naivní portrét ze stěny svatojiřského kláštera.

B. Raník

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává P P P P P. Redakční rada:

J. Šuma, J. Kočišová, M. Řezáč, T. Pavlíček, F. Grunt, F. Velínský a další členové Předsednictva.

Vychází čtvrtletně v nákladu 60 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Petřfinská 10, Praha 5, Malá Strana, tel.: 53 18 86. Grafická úprava: Jan Šuma. Tisk: Pavel Svoboda. Foto: Tomáš Mikeska, Jana Kočišová.

**TOMÁŠ MIKESKA, RADNÍ PRAHY 3, ODVÁDÍ
DAGMAR VEŠKRNOVOU K OLTÁŘI**

VAŠE PROBLÉMY NAŠE PROBLÉMY

Tým Dr. Alberta

Vážený teame, hrozně se mi líbí Michael Jackson a mám ho strašně rád. Sbírám jeho fotografie a dokonce si kupuji i žvýkačky s jeho obrázky z filmu Moonwalker. Nejsm homosexuál?

Vlastimil, 19 let

Milý Vlasto, tvůj problém není tak jednoduchý, jak by se na první pohled zdálo. Skutečně značné procento chlapců ve věku 11-15 let má stejné obtíže při určení své sexuální orientace. Následkem pak jsou různé formy fetišismu a voyeurismu, jež nezřídka přetrvávají i do zralého věku.

Pokud hodláš zjistit, jestli nejsi tzv. »na chlapečky«, musíš se předem připravit na možnost zklamání. Teprve po této nezbytné podmínce se můžeš pustit do odhalování vlastního nitra. Jako nejlepší a nejjednodušší se mi jeví metoda vypracovaná osobně dr. Albertem. Zajdi si do kteréhokoliv pouličního novinového stánku a zakup tyto časopisy: Playboy, LEO, Inspirace, Maxima, Gigant, Guy Lust, Čtyřlístek a ABC (neměj žádný ostych tyto časopisy kupuje víc jak polovina běžné mužské populace). Z každého časopisu vystříhni 2-3 obrázky, podlep tužší čtvrtkou formátu A5. Na rubu každé takto vzniklé karty namaluj motivy meandru a pletence, ale dbej, aby byly navlas stejné. Balíček pečlivě promíchej. Sejmí horní polovinu a dej ji do spodu. Opět zamíchej a sejmí vrchní kartu. Je-li to filcek, tvé obavy se potvrdily. Pokud zkusíš druhou kartu a bude tam Myšpulín, jsi ztracen. Nejenže jsi homosexuál, ale ještě navíc s gerontofilní úchylnou směřovanou na akademiky.

V této situaci ti může pomoci již jen srdcová dáma (Fifinka), nebo včasná léčba s nuceným pobytem v moderní klinice dr. Alberta. Nezoufej a zavolej.

Tvůj MUDr. L. Ant.

Již dlouhou dobu se nemohu vyrovnat s tím, že jsem ještě neměl žádnou ženu. Víte, jak to myslím? Jsem zedník a všichni kamarádi se mi vysmívají. K tomu všemu mám problémy s honěním, a proto se nemohu nijak uspokojit. Prosím pomozte.

Jaroslav, 28 let

Jaroslave, mohu ti pomoci jen s onanií, jak získat srdce té pravé musíš zjistit sám. Léčebná kúra směřující ke kvalitní onanii není sice z nejkratších, ale zato na 90 % úspěšná. Kúra má tři fáze. Nejprve musíš projít pětidenní přípravou. Pyj, šourek a okolí pravidelně zasypávej směsí pepře, soli a skelné vaty - s tou velmi opatrně. Vzniklé svrbění zaručeně donutí tvé ruce ke stálému styku s přirozením. Vzájemná antipatie rukou a pyje se tak odstraní. Tréninku ztopoření se musíš věnovat s trochou vlastní vůle. Přirození provokativně vsouvej do vázy s úzkým hrdlem. Jednotlivé orgány jsou totiž k mozku tak silně negativně naladěny, že ho jednou prostě nevyndáš. Až budeš muset vázičku rozbit, máš vyhráno. Tvůj pyj je ochočen. Chuť k onanii nakonec podpoříš medikamentem následujícího složení: 1/4 l vody, 1/4 l mléka, 1/4 l rumu, 1/4 l slivovice, špetka soli, kávová lžička pepře, jeden rozdrobený bobkový list, prášek do pečiva, popel z jedné cigarety (bez filtru!), nastrouhaná citrónová kúra. Pro zvýraznění chuti můžeš přidat kari koření. Po absolvování těchto tří fází budeš hotov ke kvalitní a překvapivě časté onanii.

Pořadí fází musíš dodržet a nápoj nezapomeň důkladně promíchat. Hodně zdaru Tobě i Tvému přirození.

Dr. R. As

Vita Jituli aneb Jak svízelná může být cesta do PPPPP

Zatímco ostatní děti přinesl čáp nebo s nimi přiletěla vrána, mě dostala maminka od tatínka ke čtyřladvacátým narozeninám v krabici převázané růžovou mašlí. I jméno jsem už měla. (Po tatínkově bývalé (?) přítelkyni.) Ale maminka se kupodivu nezlobila. Byla šťastná, že má svoji malou a křehkou holčičku. Další události už tak příjemné nebyly. Nedlouho poté mi totiž vypadaly všechny vlasy. Moji rodiče ale v této době nepřemýšleli o tom, že bych mohla být nějak nemocná! Tatínek se strchoval (čas ukázal, že zbytečně), zda nejsem spíše dítě Karla Hály, a maminka založila ve spořitelně knížku na heslo PARUKA. Ten nahoře se ale umoudřil a po roce mi nadělil vlasy. Ale ani to nebylo matce vhod! Chodila po našem jednopokojovém bytě od rohu k rohu a křičela, že žádného rezáče parezáče nechce. Člověk by to snad i chápal, ale byla tu jedna skutečnost... Inu, posuďte sami - i můj otec má a vždycky měl zrzavé vlasy!

Moje dětství bylo šťastné. Když mi byl jeden rok, dali mě rodiče do jeslí. Protože se mi tam nelíbilo, připravila jsem na ně léčku. Byla jsem stále nemocná. A tak se jednoho dne na rodinné radě rozhodlo, že mě bude hlídat babička a prababička. Jenže znáte to, když se potkají dvě babky. Takže zatímco ty dvě šťastné ženy řešily, kdo, kdy a jak zemřel, já polykala korálky ostošest. Když jsem všechny korálky doma spořádala, bylo rozhodnuto, že to tak dál nejde, a já byla poslána do školky se slovy, že tam mají korálků dost. Jenomže - chyba lávky - ve školce nás ne-

krmili korálky, ale koprovou omáčkou a tu já nerada. Může se pak někdo divit, že se záhy tato mnou přetrávená omáčka objevila v talířích jiných dětí. A že jsem se toho dne stihla ještě počurat i po..., to už byla jen maličkost. Našinec se snad ani nemůže divit, že jsem ani zde dlouho nevydržela.

Byla jsem umístěna do úplně nové školky, kde se sice nedaly jíst korálky, ale zato tam nevařili koprovou. Jenomže ani zde na sebe problémy nedaly dlouho čekat. Tedy problémy, spíše problém s velkým P, tedy vlastně vpodstatě Z - ZUBAŘ. Nevím, jaké zkušenosti s tímto člověkem máte vy, ale já rozhodně špatné! Zubař je totiž člověk lživý - nestačí mu jenom se podívat do vašich úst a dát vám nějaký lék, on vám musí způsobovat bolest, protože to má v popisu práce. Moje smůla spočívala v tom, že jsem k zubaři musela chodit příliš často. A protože byl

na mě zlý, rozhodla jsem se, že mu to oplatím. Povedlo se - od té doby, co jsem mu skoro prokousla prst si mě už nepozval.

Ve školce si mě i přes tyto problémy nechali a udělali dobře. Nejenže jsem se již v tomto raném věku stala zastánkyní rómské menšiny (jejíž původ jsem odvážně spojila s americkými indiány), ale záhy jsem začala všechny přesvědčovat o tom, jak se bravurně vyznám v dějinách. Učitelky byly ohromeny, když jsem na ně chrlila jména panovníků v pořadí, v jakém vládli. Ty nebohé ženy totiž netušily, že již tehdy se mi dostala do rukou BIBLE KAŽDÉHO HISTORIKA - KALOUSKOVY OBRÁZKY Z ČESKÝCH DĚJIN A POVĚSTÍ. Kde jsem ovšem vzala svou interpretaci VŘSR, jak hodný strýček Lenin vedl chudáky dělníky proti zlému a lstivému carovi a ještě jim k tomu z děla střelila Aurora, to opravdu nevím. (Ale soudruzi by ze mě měli jistě radost.)

Na základní škole se mi líbilo. Naučila jsem se číst, psát a trochu i počítat a začala jsem Kalouskovu knihu studovat podrobněji. Bylo mi jen divné, že nám učitelé předkládají v hodinách dějepisu historii úplně jinak, než jak jsem ji znala z této publikace. Doba studia na základní škole byla pro mě v mnoha ohledech velmi významná. Do naší rodiny přibyla sestra (též zrzavá), začala jsem se učit rusky (byla jsem ráda, že konečně porozumím slovům hodného strýčka Volodi) a začala jsem konzumovat alkohol. Pivo jsem však pila ještě dříve. Tento lahodný mok totiž, jak jistě vy, pivní znalci, víte, obsahuje vitamín B a já, která neustále chodila se zalepeným okem jako bratr Žižka, neboť ječné zrno je převít, jsem jeho konzumaci měla doporučenou lékařem. Koňak a broskvovou mi však ten šarlatán nedoporučil, asi věděl proč. V nestřežené chvíli jsem se chopila láhve s tímto mokem a rodiče po nějaké době pochopili, že se nepotácím únavou, ale s opicí. Uložili mě do postele a já poprvé pochopila, že se Země opravdu točí. Ráno se pak točil žaludek.

Když mi bylo čtrnáct a rozhodovalo se v kruhu rodinném, na kterou střední školu zaměřím, došlo doma ke sporu. Matka prosa-

zovala průmyslovku (kterou sama absolvovala, což bylo dostatečně odstrašující) a my ostatní, zrzaví, jsem hlasovali pro gymnázium. Uznějte sami, což si můžete na průmyslovce se spolužáky povídat o tom, že Žižka přišel o druhé oko, když jedl pod stromem na hradě Rabí hrušku, či že když přišel praotec Čech na Říp, volali jeho členové jeho družiny nadšeně: »Hele, zajíc!« Vše nakonec dopadlo dobře - ZRZAVÍ VYHRÁLI!

Ocitla jsem se tedy na gymnáziu, kde se holdovalo nejen alkoholu, ale i vlastním historickým koncepcím. Na učitele jsme měli štěstí. Pravda, naše třídní si s námi troufla jet na školní výlet na dva dny pouze jednou. Je snad pochopitelné, že když viděla, že nezabrání ani kouření, ani konzumaci alkoholu, ba ani striptýzu spolužačky Kučerové (který probíhal i za přítomnosti ostatních obyvatel campu, kteří dokonce zaplatili poměrně vysoké vstupné), rozhodla se, že se podobná akce již opakovat nebude. Chování naší třídní bylo doceněno až ve chvíli, kdy jsme se dozvěděli, že žáci sousední třídy museli po návratu z výletu s podobným průběhem psát slohovou práci na téma PROČ JSEM SE OPIL NA ŠKOLNÍM VÝLETĚ. Jejich třídní byla ale v jistém směru moudrá žena, vždyť my, členové 5P, píšeme do našeho plátku příspěvky na téma JAK JSEM SE OPIL NA ŠKOLNÍ EXKURZI! Abych se ale vrátila k životu naší třídy, musím napsat, že jsme pak jezdili na výlety do nedalekého Protivína, kde mají sice malé muzeum, ale zato poměrně velký pivovar. Škoda jen, že se strip-týz již nemohl opakovat.

A tak nakonec v poklidu uplynula má gymnaziální léta ve městě, kde vane stříbrný vítr a nad řekou je možno vidět měsíc, a já se přes malé intermezzo v Českých Budějovicích (protože, jak známo, v Českých Budějovicích by chtěl bydlet každý, až na herce Prácheňského) dopracovala do Prahy a dotáhla to až na členku 5P. (O svém účinkování v této organizaci, myslím, dále vypravovat nemusím, mé činy jsou naší pivní veřejnosti dostatečně známy !!!)